

Tid ere fremkomne for at affkaffe Offentlighed ved Henrettelsen. Hvis Lovforslaget indskrænkede sig til de første Ord: Livsstraf fuldbyrdes ved Faldøxe, saa skulde jeg med Fornøielse give det min Stemme, men saaledes som det er affattet, vil jeg meget nødig gaa ind derpaa. Det undrer mig ogsaa, at det foreligger i denne Form. I den sidste Tid har der været øvet en særdeles stærk Kritik mod Formen i private Lovforslag, og det undrer mig da at se et Lovforslag komme fra Justitsministeren, der som det foreliggende ialtfald synder mod det danske Sprog og hvis enkelte Bestemmelser ere holdte uklare. Der staar først, at Fuldbyrdesen ved Faldøxe skal ske i et „indeluffet Rum“. Dette Udtryk „indeluffet Rum“ kan efter god dansk Sprogbrug ikke forstås om Andet end et Rum, der haade har Loft og Væg, det vil sige: en Stue; men det kan dog næppe være Meningen med Lovforslaget, at Henrettelsen skal foregaa indenfor et saadant Rum, altsaa i et Værelse. Der menes vistnok i et „aftpærret Rum“, ikke i et indeluffet Rum. Endvidere staar der i Lovforslaget, at Afgang til at overvære Henrettelsen staar aaben blandt Andre for et Antal Mænd, som Stedets Byraad eller Sogneraad, i Kjøbenhavn Borgerrepræsentationen, „opfordres“ til at udpege. Jeg veed ikke, hvad Meningen er med dette „opfordres“. Vil det sige, at i ethvert givet Tilfælde skal der udgaa Opfordring fra Justitsministeren eller Amtmanden, hvorved det kommunale Raad opfordres til at udpege dette Antal? Det kan dog vist ikke gaa an. Meningen er vel, at det kommunale Raad skal udpege saadanne Mænd ved hver Leilighed, men ikke, at der hver Gang skal finde en ny Forfrist eller Opfordring Sted. Det er ialtfald nemmere at give en Regel een Gang for alle. Dette er imidlertid mindre væsentligt; men hvad jeg navnlig vil fremhæve, er, at naar man engang har Dødsstraf i et Land, saa forekommer det mig i høi Grad urimeligt, at man gaar fra offentlig til hemmelig Henrettelse. Thi hvorledes man end opfatter Dødsstraffen, saa er det sikkert, at det er meget vanskeligt at faae den ind under noget som helst Straffesystem, under nogen filosofisk eller juridisk Opfattelse af Straffen, naar ikke Straffen udføres offentlig. Denne Straf kan ikke komme ind under noget andet System end Affstræffelsesystemet, og har man det givet, saa begriber jeg ikke, at man ikke medtager Offentlighed som det Middel, der giver den størst mulige Rimelighed for eller Leilighed til at affkræffe. End under Advarsels- eller Præventionsystemet er det umuligt at faae den. Døds-

straffen maa opfattes som affkræffende, og saa synes mig, at Offentligheden ikke blot er rimelig, men givet, ved selve Straffens Art; og efterhaanden som jeg har hørt den Kritik, der er bleven øvet overfor Lovforslaget, er det mig næsten umuligt at forstå, hvorledes man kan komme til en saadan begrændset Offentlighed som her foreslaaet. Jeg skal strax henpege paa, at det meget let vilde komme til at staa saaledes, at, hvis Staten nu forandrede Offentlighed til begrændset Offentlighed, kunde den synes at skamme sig ved Dødsstraffen. Det kunde give Anledning til at tro, hvad der ogsaa er blevet udtalt her i Salen, at man her er Modstander af Dødsstraffen, og det vilde jeg, som ikke er Modstander af Dødsstraffen, nødig se. Jeg hørte det ærede Medlem fra Standerborg (Bajer) udtale, at ved at begrænse Offentligheden var man gaaet $\frac{3}{4}$ af Veien til at affkaffe Dødsstraffen. Kan det siges og menes, saa er det meget uheldigt at indføre en Bestemmelse, hvorefter det kunde synes, at man skammede sig ved at udføre Dødsstraffen og derfor indspærrede Forbryderen og de Paagjældende i et „indeluffet Rum“, som det hedder, saa at man kunde komme til at begaa denne Forbrydelse i al Stillehed. Det viser sig dernæst, at det er meget vanskeligt at træffe praktiske Forholdsregler i denne Henseende. Skal man først have disse Bestillings- og Embedsmænd tilstede, for hvem det er Pligt at møde, og vil man saa se hen til den nylig stedfundne Begivenhed, saa maa man indrømme, at der ogsaa maa være Andre; thi havde der ikke været Andre tilstede end Embeds- og Bestillingsmændene, Herredsfogden og Starpreteren, saa vilde det jo have været høist uheldigt. Tænkte man sig Forbryderen i et indeluffet Rum med den noget forvirrede Herredsfoged og den ikke meget ædru Starpreter, vilde man have en Kjendsgjerning, som, naar den var bleven kommenteret bagefter, vilde have virket paa den uhyggeligste og forargeligste Maade i Landet. Tænker man sig nu, at Slikt dog ikke oftere skulde finde Sted, saa tror jeg alligevel, at den Betryggelse, man har ved, at de saa Embeds- og Bestillingsmænd ere tilstede, som bestemmes af Justitsministeren, er saa godt som ingen, og i Virkeligheden er det vel ogsaa derfor, at man har den Bestemmelse, at der ogsaa maa være Andre tilstede, for hvem dette dog ikke skal være Pligt. Jeg tror heller ikke paa nogen Maade, at den sidste Eksekution har givet Anledning til en Opinion i Befolkningen, ifølge hvilken Offentlighed pludselig ikke skulde anses for heldig her i Landet. Ivertimod tror jeg, at det har viist sig, at det var me-